

[Poul Møller.]

for — ville den skade investeringerne, men den højtærede statsminister mente, at det lå helt anderledes med hensyn til erhvervslevets syn på skatten. Nu er aktieselskabs-skatten jo kædet sammen med den ulykkelige kapitalvindingsskat på aktiekøb og -salg, og denne afgift vil i hvert fald skade investeringerne. Den vil medføre, at alle de mange, som man prøver på at få til at interessere sig for folkeaktier, for aktiv investering i aktier, bliver skræmt af den kapitalvindingsafgift på 20 pct., som for fremtiden skal betales.

Dertil kommer, at aktieselskabsloven, således som den er foreslået, også vil ramme investeringerne. Nu er den høje regering ved at gå ind på vore tanker om, at der må være et rentefrit fradrag, at der må være en vis del af overskuddet, som må kunne sættes til side eller udbetales i udbytte, uden at det bliver beskattet og derved bliver underkastet dobbeltbeskatning. Det ville den høje regering ikke erkende ved fremsættelsen, men det er regeringen og regeringspartierne ved at erkende nu, og efterhånden som de marcherer op gennem procentsatserne, er det jo muligt, hvis de når tilstrækkelig langt, at vi kan blive enige om et aktieselskabsskatteforslag af værdi for vore aktieselskaber. Vor principielle indstilling er ganske klar: vi mener, at i den nuværende situation bør vi styrke selskaberne, også selv om det kommer til at gå ud over en del af statsoverskuddet. Der sker intet ved at flytte en del af dette overskud over til virksomhederne.

Den højtærede statsminister har sikkert ret i, at produktionen ikke i øjeblikket kan øges ved at opsuge mere arbejdskraft, derfor må man styrke produktiviteten, og derfor må staten ud af investeringerne netop nu. Den nuværende situation gør, at staten må holde sig tilbage fra kapitalmarkedet, fra investeringsopgaver, fra udlåns- og garantiopgaver, fordi der er en sådan beskæftigelse, at man ved fortsat at foretage beskæftigelsesfremmende foranstaltninger og andre ting, som havde deres idé, da der var arbejdsløshed, kun vil føre os ud i et endnu større efterspørgselspres.

Den høje regering må forstå, at vort syn på en konjunkturpolitik ikke er, at staten

altid skal have et overskud. Vi mener, at en smidig finanspolitik kan føres på mange andre måder, f. eks. ved standsning af offentlige arbejder, af kapitaltilskud og af aktiv investeringspolitik under højkonjunktur, og jeg tror, at den højtærede statsminister vil give mig ret i, at det da i hvert fald ikke teoretisk er udelukket at føre konjunkturpolitik ad denne vej, og vi opfordrer regeringen til det.

Den højtærede statsminister sagde i afslutningen af sin tale, at han af det, vi førte frem, mente at kunne se, at vi næsten anskuer staten som en fjende. Jeg var inde på betragtninger herom i formiddags. Det føres jo tit frem fra socialdemokratiets side, at venstre og de konservative vil hidse borgerne op mod staten, at vi er statsfjendtlige i vor agitation. Jeg vil gerne fremhæve, at det, der diskuteres mellem os, er, hvor langt statens magt skal gå. Ingen af os vil opløse staten. Vi er ikke statsfjendtlige, og vi ved, at enhver stat må have visse muligheder for at føre den nødvendige politik, socialpolitik, forsvarspolitik o. s. v., og vi ved, at enhver samhørighed i en stat også underkaster befolkningen pligter i almindelighed og tillige pligter over for andre samfundsborgere inden for det samme stats-samfund. Disse pligter benægter vi ikke eksistensen af, men vi mener, vi er kommet til det punkt eller har overskredet grænsen for det område, hvor statsforetagsomhed fortsat er rimelig, hvor det er rimeligt at blive ved med at lade staten udfolde sin virksomhed på område efter område. Vi mener tværtimod, at med den højere levestandard, med den større velstand, er der områder, som borgerne selv kan ordne, og som vi kan overlade borgerne frivilligt under deres eget ansvar selv at ordne og derigennem også give dem større muligheder for at have disposition, rådighed, over deres indkomster. Det er dog ikke så kinesisk, at man kan se forskelligt på disse statspolitiske opgaver, og vi har altså den anskuelse — ligesom man gjorde oprør imod merkantilismen, imod liberalismen i sin tid — at vi nu er nået til et punkt, hvor man ikke uden at svække produktionslysten, svække arbejdslysten og opsparings-evnen kan gå længere i statsforetagsomhed, og derfor ønsker vi igennem den politik, vi